

Lunnikoiran turvaaminen tulevaisuutta varten

Tulevaisuuden kannalta tärkeintä on huolehtia siitä, että rotu on suuri ja elinvoimainen. Monet, jotka suunnittelevat pienehkön seurakoiran hankkimista, voivat olla mukana tukemassa tätä harvinaista rotua valitsemalla norjalaisen lunnikoiran. Norsk Kennel Klub ja Norsk Genresurscenter toimivat yhteistyössä Norjan Lunnikoirayhdistyksen kanssa jäädytettyjen siittiöiden pitkäikäisyyttä varten geenipankissa. Tarkoitus on hankkia siittiöitä kaikista seitsemästä norjalaisesta koirarodusta (lunnikoira, norjanpaimenkoira, dunker, hygeninkoira, haldeninajokoira, harmaa norjanhirkko ja musta norjanhirkko). Siittiöt varastoidaan ensikädessä kymmeneksi vuodeksi, mutta ne voidaan ottaa käyttöön esimerkiksi äkillisen kriisin uhatessa jotain mainituista roduista tai tarvittaessa ”vanhaa” materiaalia siitostyössä.

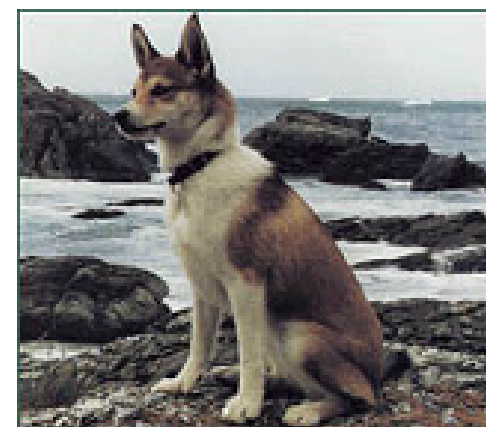

Norjan Lunnikoirayhdistys

**Haluatko tietää enemmän
Norjan Lunnikoirista?**

Norsk Lundehund Klubb. www.lundehund.no
Norsk Kennel Klub: www.nkk.no
Norsk Landbruksmuseum: www.umb.no/?avd=48

NORJAN LUNNIKOIRA

Kuva: Roar Torsteinsen

Norjan lunnikoirat ovat ikivanha koirarotu, jota käytettiin merilintujen pyyntiin suuressa osassa Norjan rannikkoa. Emme tiedä varmuudella, kuinka vanha rotu on, mutta meillä on yli neljänsadan vuoden takainen kuvaus lunnilintujen pyynnistä koiran avulla.

Lunnikoira on ollut tärkeä osa rannikko-Norjan elinkeinoelämää. Koira saalisti kiipeämällä ja ryömimällä lunnien pesiin ahtaissa kallionhalkeamissa tai kiviröykkiöissä ja tuomalla sieltä esiin eläviä lintuja. Lunnilintujen lihasta saatiin lisäruokaa, kun taas höyhenet ja sulat käytettiin sänkyvaatteisiin tai myytiin etelämmäksi. 1850-luvulla siirryttiin lunnien pyyntiin verkkojen avulla. Tämä sekä lisääntyvä muuttaminen pois Nordlandin rannikon kalastajakylästä oli syynä siihen, että tarve omistaa lukuisia lunnikoiria hävisi. Måstadissa Værøy-saarella, josta oli huonot kulkuyhteydet ulkomaailmaan, jatkettiin kuitenkin paikallisen lunnikoirakannan ja siihen liittyvän pyyntiperinteen vaalintaa. Täältä sai hamarilainen Christien aviopari muutamia koiria maailmansotien välillä ja kehitti niistä kohtalaisen koirakannan. Toisen maailmansodan aikana penikkatauti hävitti melkein kaikki koirat Måstadista, jonne sitten vuorostaan saatiin uusia koiria Christieltä. Penikkatauti kohtasi myöhemmin myös eteläisempää Norjaa, ja 1950-luvun lopulla kanta oli lähes lopussa. Eleanor Christie teki jälleen voimanponnistuksen rodun hyväksi ja hankki viisi koiraa Måstadista. Hän sai nyt mukaan työhönsä useampia koirankasvattajia, ja rotu saatiin pelastettua.

Kuva: Arild Espelien

Kuva: Gunn Tove Ormset

Måstad, Værøy
Kuva: Magnus Enger

Ulkonäkö

Lunnikoira on pieni pystykorva, olankorkeus 32-38 cm. Koiraat ovat rakenteeltaan huomattavasti voimakkaampia kuin nartut. Ruumiinmuodon on oltava suorakulmio siten, että koiran pituus on jonkin verran suurempi kuin sen korkeus. Turkki on tavallisesti ruskea valkoisin kuvioin ja keskkipitkä. Peitekarva on sileää ja tummaa.

Anatomiset erikoispiirteet

Lunnikoiralla on anatomisia ominaisuuksia, jotka tekevät siitä erikoisen kiinnostavan kasvatuskohteen. Koiran kaikissa neljässä jalassa tulee olla kuusi varvasta. Etujaloissa on viisi kolminivelistä varvasta ja yksi kaksinivelinen. Ylimääräisiin varpasiin kuuluu hyvin

kehittynyt lihaksisto, joten varpailla on käytännöllinen toimivuus. Koira voi sulkea ulkokorvansa, niin ettei sisemmälle korvaan pääse likaa koiran ryömiessä ahtaissa vuorenonkaloissa. Liikuntakykyä ja notkeutta lisää erikoismuotoinen olkanivel, jonka takia koira voi levittää etujalkansa suoraan kummallekin sivulle. Niskanivel taas on niin joustava, että koira voi taivuttaa päänsä taaksepäin selkää pitkin.

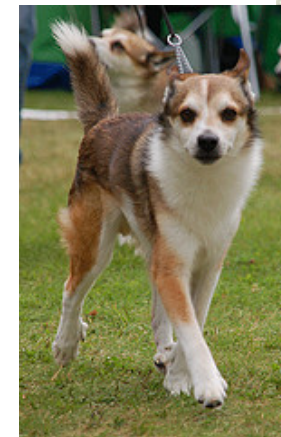
Lähde: Den norske hundeboka, Ulvund tekst & forlag

Lunnikoira jäljittämässä

Perhekoira

Näyttelykentällä

Agilityradalla

Kuva: Gunn Tove Ormset

Kuva: Magnus Enger

Parhaat retkitoverit